

Графинята, ромите и Медичите

Отидох при Дафина Ленци – Дафне или Графинята, както я наричат в Благоевград, като при художник. Знаех само, че се вдъхновява от ромите и рисува само тях. Родена е в Благоевград преди 62 години. На 21 среща Лоренцо Ленци и заминава за Италия, където става известна с многобройните си изложби. Живее в Болоня 34 години и след смъртта на съпруга си, през 2003, се завръща в родния си град. За себе си казва, че е българка с циганска душа. Преди две години, в зала „София“ на Столична библиотека, прави и първата изложба в родната си, като показва 28 живописни платна на любимата си тематика.

„Рисувам от осемнайсетгодишна възраст. И рисувам непрекъснато ромите. Не ми омръзва, защото те са ми гадени от Бога. Пък и само тях мога да рисувам, защото съм първична като тях. Обичам около мен да има много хора и в моменти на щастие не мисля дали ще имам пари за утре или не“ – признава Дафне.

Тя е с големи сини очи, които веднага те грабват. Говори с такава любов за хората, че очите ѝ се навлажняват и стават като чисто изворче. Докато била в Италия помагала на много хора. В къщата си приютявала всякакви прищелци. „Мъжът ми казваше, че съм превърнала къщата в Аврамов дом“ – смее се тя.

В хола на жилището ѝ от огромни маслени платна, рисувани не с четка, а с пръсти, те гледат мустакати роми, красиви танцуващи девойки и деца, протегнали ръка за милостиня, Исус с малки деца, момиче с куче, цигани на маса, груга танцуваща девойка с гайре... Очите им са влажни, като на авторката. А когато гледаш картините, усещаш някаква топлина.

„Аз не ползвам модели, нито четки - фантазията и пръстите на ръцете ми ги заменят“ – споделя тя.

„А ето това е циганска сватба – показва поредната картина Графинята. – Още едно време, когато

бях на 18 години, се женех така, с шалварите. Ама цветовете, ама красотата... Жалко, че си загубила традицията. Сега станаха и те като другите. Е, интеграция! Хубаво е да се интегрираме като души, но обичаите трябва да си останат.“

Дафне е завършила аранжорство в София и вместо да запише университет, среща Лоренцо Ленци, пламва любов и се оженили. Той работил като технолог по тютюните и по служба дошъл в родния ѝ град. След това заминават за Италия. Там тя започва работа в цветарския бизнес, а през свободното си време рисува любимите си роме. Родили им се два сина. По-големия Умберто работи и живее в Италия, а по-малкия Джовани е предпочел България. Живее и работи в София, но често отскача до Благоевград.

Защо ви наричат Дафне и Графинята? – питам домакинята. И от тук се започна нова история.

Дафне е псевдонима ми – разказва художничката. – Според гръцката

митология, тя е дъщеря на Бога на реката, която се е превърнала в лаврово дърво. Под това име правих изложбите си. А за Графинята имам много особена история. Аз, Пепеляшка, без да подготвям, попаднах в най-големия род на Западна Европа. Мъжът ми по нотариални актове е последният дук на Тоскана. През годините той от време на време повтаряше – аз съм граф. Не обръщах внимание, защото граф без графство е малко граф, нали? Обаче, в гревната ни къща имаше един герб, който изобразява бикова глава. След време тръгнах с този герб и името на мъжа ми и намерих един автор, свещеника дон Еудженио Гамури. В неговата книга „Историческа генеалогия на благородническите семейства в Тоскана и Умбрия“ от 1671 година открих цялата история. И оттам започнах да се интересувам и да се ровя в старите книги.“

Благодарение на гревната литература и след близо 20-годишен труд, Дафне тръгва през сто-

летията, преминава през ранното средновековие и стига до античността, където проблясва фамилията, която имела Али или Алиас. От този голям благороднически род, твърди тя, идват най-видните личности на Тоскана и Флоренция, дали принос за развитието на търговията, банковото дело, строителството, културата и накрая на италианската държава. Произхождащи от далечните Али са фамилиите Аци, Тедалди, Виздомини, Ленци, и Великите Медичи.

Истинското фамилно име на последните е Маризи, но те приели прякора си Медичи и така влезли в историята. Така Дафне установява, че съпругът ѝ Лоренцо Ленци е от рода на Медичите и във вените на синовете и тече тяхната кръв.

Но Графинята не спира дотук. Продължава по-усърдно да рови историята, да търси още факти в стари книги, да чете между роговете, да проучва и стига до нови открития.

КОНФЕРЕНЦИЯ В
БЕРЛИН - 1-2
ДЕКЕМВРИ

Ромите –
Неизвестното
малцинство
на Европа

Suedosteuropa-Gesellschaft (Югоизточна европейска асоциация), Дойче Веле и Германското Федерално министерство за икономическо сътрудничество и развитие ще бъдат домакини на конференция на тема „Роме (югоизточни) – неизвестното малцинство на Европа“.

Конференцията ще допринесе за разпространяването на информация за едно малцинство, което представлява неразделна част от европейския културен пейзаж.

Срещата цели да повиши обществената чувствителност в Германия и по света относно значението на ромските проблеми. Конференцията има намерение да провокира дискусии по отношение на разработването и прилагането на стратегии за разрешаване на проблеми, които наистина отговарят на общите нужди на ромите.

Събитието, подкрепено от фондация Freudenberg, ще се проведе на 1-ви и 2-ри декември в Берлин. РИЦ/РИС

НА СТР. 16

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР - ЛОВЕЧ

В юбилейния 40 сезон – на турне в София

В дните от 24 ноември до 2 декември Драматичен театър – Ловеч ще покаже на софийската публика четирите най-нови заглавия в репертоара си, създадени от март до септември 2008 г. Два от тях – „Малката баба Яга“ и „Радост за моето сърце“ именно ловешката публика има привилегията за види за първи път, защото първият текст е писан специално за трупата на театъра, а вторият се поставя за първи път в България на неговата новосъзда-

на камерна сцена. Другите два спектакъла са по класически, добре познати на българската публика текстове, но с удивително съвременно звучене. Така в „Професията на г-жа Уорън“, режисьорката Бина Харалампиева прави паралел с персонажите на Шоу и днешните лесно забогатели нашенци, а в „Капризите на Мариана“, Гергана Тодева показва на преден план непреходността на чувствата, увиснали в безтегловността на нашето инертно съвремие. РИЦ/РИС

КОНКУРС ЗА КЪСОМЕТРАЖНИ ФИЛМИ В ЮЗУ „НЕОФИТ РИЛСКИ“

„Другият“ привлече вниманието на най-младите в киното

Конкурс за късометражни филми на тема „Другият“, проведен на 4 ноември студенти от Югозападен университет „Неофит Рилски“ в Благоевград. Събитието бе реализирано по проект „Отношението на българската младеж към различията“, финансиран от Национален център на младежката инициатива към Държавна агенция за младежта и спорта. С прожекциите бе отбелязана и 2008 година, като година на межкултурния диалог. През целия ден в кино „Синемах“, бяха прожектирани филми по темата като „Черната ластовица“ на режисьора проф. Георги Дюлгеров и „Гори, гори огънче“ на проф. Румяна Петкова. След прожекциите, бяха проведени дискусии между режисьорите на филмите и присъстващите в залата.

Разбира се, с особен трепет студентите очакваха прожекциите на късометражните филми на участниците в конкурса. А за да участват в надпреварата, екипите със студенти от различните специалности, трябваше да напишат сценарий по предварително определената тема – „Другият“. Само одобрените от специалната комисия сценарии трябваше да бъдат заснети в рамките на десет дни.

Снимка: ДИМИТЪР ЧАПРАЗОВ

Отново до гумата на журито в състав Малина Томова, Боряна Матеева и проф. Георги Дюлгеров стигнаха девет ленти, от които автори то трябваше да наградят само трима души.

В крайна сметка, журито реши да наградят шестима от участниците в шест категории:

За най-добра идея – „Приятелства“ – режисьор Иван Менкачев.

За най-добър кастинг – „Ръце на моста“ – режисьор Христо Симеонов.

За най-добър сценарий – „Хляб и вино“ – режисьори Петър Топалов и Иван Хросинков.

За най-добра визия – „Струни“ – режисьор Марина Костадинова.

Първа награда за най-добро вписване в темата и изключително добра работа с хора и животни – „Среща“ –

режисьор Зоран Мишевски.

И Голямата награда – „Хармония в цветно“ – на режисьора Цветан Матеев, която му бе връчена лично от Декана на факултета по „Изкуства“ проф. Румен Потеров.

Прожекциите на младите и начинаещи режисьори преминаха под знака на пожеланието – следващите им филми да бъдат гледани от повече обикновени зрители, отколкото от хора, занимаващи се с кино.

Иван МЕНКАЧЕВ